

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 35Ek/1138/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119326802
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6119326802.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: D.. O.. L. A., likvidátor zrušenej spoločnosti GALLAXY Slovakia s. r. o., IČO: 36 785 814, Tomášikova 5, 821 01 Bratislava, IČO: 48 484 130, právne zast. Advokátska kancelária RAMPÁŠEK, s.r.o., so sídlom Panenská 23, 811 03 Bratislava, IČO: 47 257 440, proti povinným: 1/ H. E., nar. XX.XX.XXXX, J. XXX/XX, XXX XX B. G., 2/ E. E., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX E., 3/ H. C., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX R., právne zastúpený: Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., Nám. SNP 3, 917 01 Trnava, IČO: 36 857 548, o vymoženie 23 932,25 eur a trov exekúcie, vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Pavel Halás, Popradská 70, 822 01 Bratislava, IČO: 36 064 271, o návrhu povinného 3/ na zastavenie exekúcie, o sťažnosti oprávneného voči rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 35Ek/1138/2019 vydaného vyšším súdnym úradníkom dňa 21.04.2020, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávneného **z a m i e t a**.

II. Oprávnený je **p o v i n n ý** **n a h r a d iť** povinnému 3/ náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti so sťažnostným konaním vo výške 254,32 eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie, doručeným súdu dňa 09.07.2019, domáhal vymoženia pohľadávky vo výške 23 932,25 eur a trov exekúcie, na základe exekučného titulu - trestný rozkaz, sp. zn. 2T 149/2008 vydaný Okresným súdom Pezinok dňa 23.12.2008 (ďalej len „exekučný titul“). Vykonaním exekúcie súd poveril súdneho exekútora, JUDr. Pavla Halása, so sídlom Popradská 70, 822 01 Bratislava, ktorý ju vedie pod sp. zn. 240EX 26/20.

2/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 21.04.2019 uznesenie, ktorým exekúciu voči povinnému 3/ zastavil podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku (výrok I.) a uložil oprávnenému povinnosť nahradiť povinnému 3/ trovy konania vo výške 508,63 eur (výrok II.). V odôvodnení uviedol, že povinný 3/ sa návrhom na zastavenie exekúcie domáhal jej zastavenia z dôvodu uplynutia 10-ročnej premlčacej doby, čo považoval za skutočnosť, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu. Oprávnený nesúhlasil so zastavením exekúcie. S poukazom na znenie § 110 ods. 1 prvá veta zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len “OZ”) uviedol, že povinnému 3/ bola uložená povinnosť nahradiť škodu oprávnenému, v súdom stanovenej lehote na jej plnenie 2 roky. Skúšobná doba začala povinnému 3/ plynúť dňa 24.02.2009 a uplynula dňa 23.02.2011, pričom kedykoľvek počas tejto doby mohol povinný 3/ uhradiť priznanú náhradu škody, čo však neurobil. Oprávnený mal za to, že svoje právo mohol prvýkrát uplatniť na exekučnom súde až po “splatnosti” pohľadávky, a teda že desaťročná premlčacia lehota začala plynúť uplynutím lehoty na plnenie, t. j. odo dňa 24.02.2011 a uplynie až dňa 23.02.2021.

3/ Vyšší súdny úradník aplikujúc ustanovenia § 61k ods. 1, ods. 2, ods. 5 a § 61l ods. 3 prvej vety zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení

ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a § 110 ods. 1 OZ posúdil návrh povinného 3/ ako návrh na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom a vznesenú námietku premlčania vymáhaného nároku uznal za dôvodnú. Konštatoval, že povinný 3/ bol exekučným titulom uznaný vinným zo spáchania prečinu sprenevery spolupáchateľstvom, za čo ho súd odsúdil k trestu odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov. Zároveň ho s ďalšími odsúdenými (povinnými v tomto exekučnom konaní) zaviazal podľa § 287 ods. 1 zákona č. 301/2005 Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) spoločne a nerozdielne na náhradu škody oprávnenému vo výške 720 983 Sk (t. j. 23 932,25 eur). Uvedenú náhradu škody mali uhradiť podľa § 50 ods. 2 a § 51 ods. 4 zákona č. 300/2005 Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v priebehu skúšobnej doby. Exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 23.02.2009. Výroky exekučného titulu vydaného v trestnom konaní sú podľa § 356 ods. 1 Trestného poriadku, ak zákon neustanovuje inak, právoplatné a vykonateľné súčasne. Výrok o náhrade škody sa stal v uvedenej veci vykonateľným súčasne s právoplatnosťou exekučného titulu, t. j. 23.02.2009 a skúšobná doba vo výmere 2 rokov, ktorá bola povinnému 3/ určená exekučným titulom v súvislosti s podmiennečným odkladom trestu odňatia, mala výchovný cieľ tým, že pod hrozbou výkonu trestu odňatia slobody podnecovala odsúdeného - povinného 3/ ku snahe nahradit' škodu. Pri posúdení vychádzal vyšší súdny úradník aj z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoE/148/2016 zo dňa 20.04.2016, podľa ktorého: „Pokiaľ ide o skúšobnú dobu štyroch rokov určenú podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, v ktorej má povinný podľa § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona nahradit' oprávnenému ako poškodenému v trestnom konaní spôsobenú škodu vo výške 37.353,05 Eur odvolací súd poukazuje, že v danom prípade nejde o posunutie vykonateľnosti výroku o náhrade škody, ale ide len o podmienku podmiennečného odkladu výkonu trestu nahradit' v určenej skúšobnej dobe spôsobenú škodu, pretože splnenie tejto podmienky je dôvodom k vysloveniu, že sa odsúdený osvedčil § 52 ods. 1 Trestného zákona, inak súd nariadi odsúdenému nepodmiennečný trest odňatia slobody“.

4/ V odôvodnení ďalej vyšší súdny úradník uviedol, že premlčaním sa rozumie oslabenie práva, ktoré spočíva v tom, že po uplynutí premlčacej lehoty, v ktorej sa právo neuplatnilo, súd nemôže priznať veriteľovi premlčané právo, ak dlžník vznesie námietku premlčania. Úprava premlčacej doby práva, ktoré bolo priznané právoplatným rozhodnutím súdu je upravená v § 110 ods. 1 OZ. V tomto ustanovení je obsiahnutý inštitút pretrhnutia premlčacej doby. O pretrhnutie premlčania ide vtedy, ak v dôsledku zákonom ustanoveného dôvodu prestane plynúť doterajšia premlčacia doba, a po odpadnutí prekážky začne plynúť od začiatku nová, a to vždy 10-ročná premlčacia doba. Podľa ustanovenia § 110 OZ sa právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu premlčuje za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť, a teda v tomto prípade desaťročná premlčacia lehota začala plynúť od dátumu právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu a uplynula dňa 23.02.2019. Exekučné konanie v predmetnej veci sa začalo podaním návrhu na vykonanie exekúcie dňa 09.07.2019, teda po uplynutí zákonnej premlčacej doby, ktorá uplynula dňa 23.02.2019. Nakoľko povinný 3/ dôvodne vzniesol námietku premlčania vymáhaného práva, nastala tým skutočnosť spôsobujúca, že exekučný titul síce formálne existuje, ale stráca spôsobilosť byť podkladom pre vedenie exekúcie voči povinnému 3/, čo bráni vo vymáhaní nároku, a preto s poukazom na § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku exekúciu voči povinnému 3/ zastavil.

5/ Oprávnený podal voči uzneseniu sťažnosť, ktorou žiadal uznesenie zrušiť, alternatívne zmeniť a návrh povinného 3/ na zastavenie exekúcie zamietnuť. Nesúhlasil s tým, že desaťročná premlčacia lehota začala plynúť od dátumu právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu, že uplynula dňa 23.02.2019, a že exekučné konanie začalo po uplynutí zákonnej premlčacej doby. Právny názor súdu bol založený na prebratí právneho názoru vyjadreného v jednom (ojedinelom) rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici (sp. zn. 43CoE/148/2016 zo dňa 20.04.2016), ktoré naviac nesúvisí s týmto exekučným konaním, a nie je zrejmé či vôbec vychádza z porovnateľného skutkového základu. Oprávnený mal za to, že tu nie je žiadny dôvod podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, pre ktorý by bolo možné zastaviť exekúciu. Exekučný titulom je trestný rozkaz, sp. zn. 2T 149/2008 vydaný Okresným súdom Pezinok dňa 23.12.2008. Oprávnený netvrdil, že došlo k posunutiu vykonateľnosti výroku exekučného titulu o náhrade škody, ako to nesprávne súd dovodzuje v uznesení. Ustanovenie § 50 ods. 2 Trestného zákona sleduje výslovne uloženie povinnosti nahradit' škodu spôsobenú trestným činom v súdom stanovenej lehote a je potrebné ho odlíšiť od ustanovenia § 51 ods. 4 Trestného zákona, ktoré upravuje povinnosti, ktoré môžu byť uložené odsúdenému v rámci skúšobnej doby. Ako vyplýva aj z judikatúry súdov súd môže určiť na splnenie povinnosti podmiennečne odsúdeného nahradit' škodu aj kratší termín, než je skúšobná doba. Výrok o povinnosti nahradit' škodu podľa síl podmiennečne odsúdeného nemusí obsahovať presnú výšku

škody, ktorej sa tento výrok týka (R IV/1968). V exekučnom titule bola povinnosť nahradiť škodu uložená nasledovne „podľa § 50 ods. 2 Tr. zák., § 51 ods. 4 písm. c) Tr. zák. súd prikazuje obvineným uhradiť v priebehu skúšobnej doby poškodenej spoločnosti spôsobenú škodu“. Podstatným v tomto prípade je, že trestný súd v exekučnom titule, v samostatnom výroku s použitím aj § 50 ods. 2 Trestného zákona, popri ďalších výrokoch (výroku o uložení trestu a výroku o určení skúšobnej doby v trvaní 2 rokov), určil povinným a teda aj povinnému 3/ samostatnú lehotu na úhradu spôsobenej škody vo výške 23 932,25 Eur (720 983,- Sk), ktorej trvanie určil v lehote zodpovedajúcej skúšobnej dobe. Určenie lehoty na úhradu škody do skončenia skúšobnej doby, sleduje práve a len splnenie povinnosti nahradiť škodu, čo nič nemení na skutočnosti, že je týmto zároveň sledovaný výchovný cieľ podmieneného odkladu na skúšobnú dobu, ktorá je však určená v inom, od náhrady škody oddelenom, výroku exekučného titulu. Povinný bol povinný nahradiť škodu oprávnenému kedykoľvek do 2 rokov od právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu (do 23.02.2011). Ak by hoc teoreticky pripustil výklad a contrario, dospel by k absurdnému záveru, a to že síce trestný súd povinným uložil povinnosť uhradiť škodu do 2 rokov, ale oprávnený by mal právo voči povinným podať návrh na vykonanie exekúcie tejto pohľadávky už v prvý deň plynutia skúšobnej doby. Uvedené by bolo zjavne v rozpore s účelom nielen trestného konania, ale aj samotného adhézneho konania. Povinní v súlade s exekučným titulom mohli dobrovoľne plniť kedykoľvek v priebehu tejto doby, od prvého dňa skúšobnej doby, t.j. dňa 24.02.2009, najneskôr však posledný deň skúšobnej doby, t.j. dňa 23.02.2011. V priebehu skúšobnej doby povinní spôsobenú škodu poškodenej spoločnosti neuhradili. Právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu sa podľa § 110 ods. 1 prvej vety OZ premlčuje za 10 rokov odo dňa, keď malo byť podľa rozhodnutia plnené. Začiatok premlčacej doby je stanovený od nasledujúceho dňa, keď uplynula lehota na plnenie, tzv. paričná lehota (lehota na dobrovoľné plnenie povinnosti uloženej rozhodnutím) Spravidla ide o uplynutie lehoty na plnenie (paričnej lehoty) v dĺžke 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ak súd určí dlhšiu lehotu, premlčacia doba plynie od tejto lehoty (Svoboda, J. a kolektív: Občiansky zákonník. Komentár a súvisiace predpisy. Bratislava, EUROUNION, spol. s r. o. 2004). Aj na základe vyššie uvedeného, s poukazom na § 50 ods. 2 Trestného zákona, je zrejme, že povinným bola určená súdom lehota na plnenie, t.j. nahradiť škodu určenú v exekučnom titule, v trvaní 2 rokov (do skončenia skúšobnej doby). Začiatok premlčacej doby je preto stanovený od nasledujúceho dňa, keď uplynula doba dvoch rokov, t.j. od 24.02.2011. Premlčacia lehota preto uplynie až dňa 23.02.2021. Mal za to, že si svoje právo uplatnil na exekučnom súde včas a návrh na vykonanie exekúcie podal v čase pred uplynutím premlčacej lehoty.

6/ Ďalej uviedol, že súd pri skúmaní behu premlčacej doby opomenul skutočnosť, že oprávnený zanikol a ako právny subjekt neexistoval, t.j. ani nemohol brániť a uplatňovať svoje práva v dobe od 3.3.2012 do 22.10.2018 a teda premlčacia doba spočívala a následne nariadením dodatočnej likvidácie sa obnovila. Oprávnený bol zrušený dňa 20.2.2012, následne vymazaný z Obchodného registra súdom ex offo dňa 3.3.2012. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.09.2018, č. k. 32CbR/299/2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.10.2018 bola nariadená dodatočná likvidácia majetku oprávneného a bol vymenovaný likvidátor. Premlčacia doba pri tejto pohľadávke začala plynúť od 24.02.2011 do 2.3.2012. Odo dňa 03.03.2012 do 22.10.2018 premlčacia doba spočívala a od 23.10.2018 začala znova plynúť (obnovila sa), až do podania návrhu na vykonanie exekúcie (ktorý bol podaný 09.07.2019), celkom uplynula doba takmer 19 mesiacov, preto pohľadávka oprávneného nie je premlčaná a námietka premlčania nedôvodná. Opačný výklad, ktorý by „ignoroval“ skutočnosť, že po dobu trvania výmazu oprávneného oprávnený nemohol uplatniť svoje práva, by zjavne znamenal odmietnutie spravodlivosti. Poukázal aj na názor Ústavného súdu SR, ktorý uviedol, že likvidátor pritom robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti v rozsahu diktie § 72 Obchodného zákonníka. Pri posudzovaní obnovy právnej procesnoprávnej subjektivity je tak determinantom účel dodatočnej likvidácie. Exekučné konania, ktorých cieľom je vymôcť judikovanú pohľadávku veriteľa, rozhodne možno považovať do rozsahu úkonov, ktoré smerujú k likvidácii spoločnosti a sú v súlade s účelom dodatočnej likvidácie. Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že pokiaľ by sa mal bezvýhradne stotožniť s argumentáciou sťažovateľky, že dodatočnou likvidáciou sa obnovujú len pohľadávky veriteľov, avšak za žiadnych okolností a v žiadnom prípade nie právna subjektivita, potom logickým dôsledkom by muselo byť odmietnutie jej sťažnosti kvôli nedostatku jej spôsobilosti byť účastníkom konania pred ústavným súdom. Takýto postup by však znamenal odmietnutie spravodlivosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19. novembra 2014 č.k. I. ÚS 711 /2014). Podľa § 75a posledná veta zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (v stave platnom k momentu nariadenia dodatočnej likvidácie) pohľadávky voči spoločnosti, ktoré nebolo možné uplatniť pre výmaz spoločnosti zrušenej bez právneho nástupcu z obchodného registra, sa rozhodnutím súdu o dodatočnej likvidácii obnovujú a možno ich uplatniť v rozsahu, v akom neboli uspokojené. Inštitút dodatočnej likvidácie je detailnejšie upravený aj novelou Obchodného

zákonníka účinnou od 1.10.2020, a to zákonom č. 390/2019 Z.z., pričom na jej dôvodovú správu možno podporne poukázať. Podľa dôvodovej správy dôsledkom nariadenia dodatočnej likvidácie majetku je nielen obnovenie určitého rozsahu právnej subjektivity obchodnej spoločnosti, ale aj s tým súvisiace obnovenie právnych vzťahov. Keďže celý inštitút dodatočnej likvidácie majetku vychádza z toho, že zánikom spoločnosti automaticky nezaniká „spiac“ majetkové oprávnenie spoločnosti k majetkovým hodnotám (vlastnícke právo či iné absolútne práva, postavenie oprávneného z pohľadávky), nie je potrebné osobitne upraviť osud týchto pozícií (majetkových hodnôt zaniknutej spoločnosti). Navrhovaná právna úprava sa preto zameriava len na osud pohľadávok voči zaniknutej spoločnosti. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že súd v uznesení nesprávne vyhodnotil plynutie premlčacej doby vo vzťahu k nároku na náhradu škody priznaného v exekučnom titule.

7/ Ani priznanie náhrady trov konania povinnému v tomto prípade nemôže podľa oprávneného obstať. Je tomu jednak z dôvodu nedôvodnosti návrhu na zastavenie konania, a jednak (aj v prípade ak by súd vyhovel námietke premlčania) tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP). Dôvody hodné osobitného zreteľa v tomto prípade vychádzajú zo samotnej podstaty dodatočnej likvidácie oprávneného a zákonom stanovených povinností likvidátora vo vzťahu k novoobjavenému majetku, judikovanej pohľadávke. Keďže povinní dobrovoľne neuhradili judikovanú pohľadávku oprávneného, likvidátor musel podať návrh na vykonanie exekúcie. Judikovaná pohľadávka je jediným novoobjaveným majetkom oprávneného a oprávnený nemá iný majetok. Zároveň dodal, že aj keby bola judikovaná pohľadávka oprávneného premlčaná, tak táto pohľadávka nezanikla, ale stále existuje vo forme naturálnej obligácie. Z uvedeného dôvodu, nemožno hovoriť o procesnom úspechu povinného 3/ a preto mu ani nemožno priznať nárok na náhradu trov konania.

8/ Povinný 3/ sťažnosť oprávneného považoval za nedôvodnú a uplatňovanú pohľadávku za nevymáhateľnú, resp. pohľadávku, ktorá v dôsledku zániku oprávneného ako nositeľa subjektívnych práv a povinností ex lege zanikla. Tvrdenia oprávneného, že skúšobná doba exekučného titulu predstavuje tzv. paričnú lehotu (lehotu na plnenie) považoval za nesprávne. Z výrokov trestného rozkazu je zrejmé, že jedine na základe výroku: „Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinených zaväzuje k náhrade škody voči pošk. spol. GALLAXY Slovakia, s.r.o., Zámocká ul. č. 30, 811 01 Bratislava, IČO: 36 785 814, spoločne a nerozdielne vo výške 720 983,- Sk.“ súd priznal v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku poškodenému (oprávnenému) nárok na náhradu škody a zaviazal odsúdených, t.j. i povinného 3/, spoločne a nerozdielne k náhrade škody. V súlade s § 356 Trestného poriadku trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 23.02.2009, a preto dňom vykonateľnosti sa tento výrok stal riadnym exekučným titulom, na základe ktorého mohol oprávnený vymáhať súdom priznané právo v exekučnom konaní. Súčasne začala vo vzťahu k právu oprávneného v zmysle § 110 ods. 1 OZ plynúť 10-ročná premlčacia doba. Kým na základe uvedeného výroku trestného rozkazu súd priznal poškodenému (oprávnenému) nárok na náhradu škody voči odsúdeným, na základe ďalšieho výroku: „Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák., § 51 ods. 4 písm. c) Tr. zák. súd obvineným prikazuje uhradiť v priebehu skúšobnej doby poškodenej spoločnosti spôsobenú škodu.“, síce súd prikázal odsúdeným uhradiť v priebehu skúšobnej doby náhradu škody poškodenej spoločnosti, avšak v tomto výroku sa premietlo len oprávnenie súdu uložiť odsúdeným na čas skúšobnej doby primerané obmedzenia a povinnosti, pričom medzi tieto povinnosti nepochybne patrí i uloženie povinnosti nahradiť škodu poškodenému v zmysle § 50 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona. Zatiaľ čo povinnosť nahradiť škodu podľa § 287 Trestného poriadku je vynúiteľná súdnym výkonom rozhodnutia, teda prípadne i proti vôli odsúdeného a jej hlavným cieľom je odškodnenie poškodeného, výrok podľa § 50 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. c) TZ sleduje výrazný výchovný cieľ; odsúdenému je ním v skúšobnej dobe pripomínané, že je podmienkou jeho osvedčenia, aby podľa svojich možností aktívne usiloval o nápravu škodlivého majetkového následku spáchaného trestného činu, čím sa prehľbuje výchovný vplyv podmiennečného odkladu výkonu trestu, pretože nesplnenie tejto podmienky je dôvodom k vysloveniu, že sa odsúdený neosvedčil (R II/1967). V danom prípade nie je možné zamieňať si skúšobnú dobu s lehotou na plnenie nielen z dôvodu, že skúšobná doba sa určuje odsúdenému za účelom, aby odsúdený počas nej viedol riadny život a plnil súdom uložené obmedzenia a povinnosti, a aby následne po uplynutí skúšobnej doby mohol súd vysloviť, že odsúdený sa osvedčil (pričom jedine súd posudzuje či rozsah splnenia súdom uložených obmedzení a povinností odôvodňuje vysloviť, že odsúdený sa osvedčil), ale aj z dôvodu, že na rozdiel od lehoty na plnenie, ktorá má pevne určený začiatok a koniec, skúšobná doba má síce zrejmy začiatok, avšak nemá zrejmy vopred pevne definovaný koniec, keďže k uplynutiu skúšobnej doby „môže dôjsť už skôr, t.j. napr. v prípade, ak by sa odsúdený počas plynutia skúšobnej doby dopustil protiprávneho konania a súd by podmiennečným odkladom výkonu trestu odňatia slobody prehodnotil. Na rozdiel medzi

skúšobnou dobou a lehotou na plnenie náležitým spôsobom v uznesení poukázal aj súd prostredníctvom rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoE/148/2016 zo dňa 20.04.2016, ktoré v žiadnom prípade nepredstavuje ojedinelé rozhodnutia a je v celom rozsahu použiteľné aj v predmetnej veci. Na základe uvedeného zotrvával na svojich tvrdeniach, že okamihom nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti trestného rozkazu dňa 23.02.2009 začala plynúť 10-ročná premlčacia doba v zmysle § 110 ods. 1 OZ, ktorá uplynula dňom 23.02.2019. Návrhu oprávneného na začatie exekúcie zo dňa 09.07.2019 bol preto zjavne podaný po uplynutí premlčacej lehoty.

9/ Vo vzťahu k neopodstatnenému tvrdeniu oprávneného, že údajne došlo k spočívaniu premlčacej doby v čase od výmazu oprávneného z Obchodného registra SR (dňa 03.03.2012) až do rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.09.2018, č.k. 32Cbr/299/2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.10.2018, t.j. v čase od 03.03.2012 až do 22.10.2018, povinný uviedol, že je nepravdivé nakoľko zo žiadneho právneho predpisu s takouto skutočnosťou (výmazom spoločnosti z Obchodného registra) nespája spočívanie premlčacej doby. Ani ustanovenia § 112 až 114 OZ nepripúšťajú spočívanie premlčacej doby v dôsledku výmazu obchodnej spoločnosti z obchodného registra. Obchodná spoločnosť zanikla bez právneho nástupcu (§ 20a ods. 2 OZ), s čím je spojený ex lege zánik jej spôsobilosti byť nositeľom subjektívnych práv a povinností, pričom z ustanovenia § 75a Obchodného zákonníka, ktoré umožňuje nariadenie dodatočnej likvidácie, ak sa zistí ďalší majetok u zaniknutej spoločnosti (oprávneného) však nijakým spôsobom nevyplýva a ani neumožňuje obnovenie jej už predtým zaniknutých subjektívnych práv a povinností. V prípade dodatočnej likvidácie sa obnovujú len práva veriteľov v zmysle § 75a posl. veta Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR z 30.03.2010, sp. zn. III. ÚS 138/2010: „tzv. dodatočná likvidácia je koncipovaná v rámci inštitútu likvidácie spoločnosti, o čom svedčí aj systematické zaradenie ustanovenia §75a Obchodného zákonníka. Jej zmyslom má byť naplnenie účelu likvidácie v prípade opomenutia časti majetku zrušenej spoločnosti v likvidácii alebo dodatočného objavenia majetku zaniknutej spoločnosti. Zákonodarca však nezamýšľal spojiť s nariadením likvidácie právny účinok spočívajúci v obnovení právnej subjektivity už neexistujúcej spoločnosti. V prípade dodatočnej likvidácie ide o „vyporiadanie dodatočne objaveného majetku zaniknutého subjektu, ktorý nemá právnych nástupcov, pričom subjektom, ktorý je povinný uspokojiť z tohto majetku pohľadávky veriteľov zaniknutej spoločnosti v rozsahu ustanovenia § 75a Obchodného zákonníka je súdom vymenovaný likvidátor. Ten je v tomto smere zároveň pasívnej legitimovaným subjektom plniacim povinnosti a uplatňujúcim práva z úradnej povinnosti.“. S nariadením dodatočnej likvidácie v zmysle § 75a Obchodného zákonníka nie je v žiadnom prípade spojený vznik hmotnoprávnej subjektivity u už zaniknutej spoločnosti. Obnovenie hmotnoprávnej subjektivity nepripúšťa ani dôvodová správa k novele Obchodného zákonníka ani Ústavný súd v uznesení zo dňa 19.11.2014, sp. zn. I. ÚS 711/2014. S prihliadnutím na doposiaľ uvedené skutočnosti, ako aj skutočnosť, že vznik trov konania zaviniel práve oprávnený, keďže pohľadávku, ktorú mal a mohol uplatniť voči povinnému 3/ už v čase od 23.02.2009 až do okamihu jeho výmazu z Obchodného registra (03.03.2012) uplatnil voči povinnému 3/ oneskorene, resp. v čase keď už pohľadávka oprávneného bola nielen premlčaná, ale už v skutočnosti vôbec neexistovala, mal za to, že súd výrokom II. napadnutého uznesenia o náhrade trov konania rozhodol správne. Zároveň si uplatnil náhradu trov v súvislosti so sťažnostným konaním.

10/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

11/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

12/ Podľa § 242 CSP sťažnosť sa podáva v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, ktorý napadnuté uznesenie vydal.

13/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

14/ Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť

neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

15/ Podľa § 110 ods. 1 prvá veta OZ ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť.

16/ Po preskúmaní sťažnosti voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, zákonný sudca vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a konštatoval, že bola podaná včas, ale nie je dôvodná. Medzi účastníkmi sa spor vedie o dvoch zásadných skutočnostiach - a/ či skúšobná doba určená odsúdeným v trestnom konaní na náhradu škodu mala vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby a b/ či mal zánik oprávneného (výmazom z obchodného registra) vplyv na plynutie, resp. neplynutie premlčacej doby.

17/ Exekučným titulom v prejednávanej veci je trestný rozkaz Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 2T 149/2005 zo dňa 23.12.2008, ktorým boli povinní 1/ - 3/ odsúdení a okrem iného im vo výroku bola uložená povinnosť podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku náhrada škody voči poškodenej spoločnosti GALLAXY Slovakia, s.r.o., Zámocká ul. č. 30, 811 01 Bratislava, IČO: 36 785 814, spoločne a nerozdielne vo výške 720 983,- Sk (23 932,25 eur). Rozhodnutie vo vzťahu k povinnému 3/ nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 23.02.2009.

18/ Názor oprávneného, že svoje právo (podať návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie nároku priznaného mu exekučným titulom) mohol uplatniť na súde prvýkrát až po uplynutí skúšobnej doby, treba odmietnuť ako nesprávny. Už vyšší súdny úradník poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoE/148/2016 zo dňa 20.04.2016, podľa ktorého nemá plynutie skúšobnej doby odsúdeného vplyv na posunutie vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Nejde ani o ojedinelé rozhodnutie v súdnej praxi, tak ako to tvrdil oprávnený. Ten na rozdiel od povinného 3/ a vyššieho súdneho úradníka ani nepredostrel takú judikatúru, ktorá by mala jeho tvrdenia podporovať (takým nebolo ani R IV/1968, pretože aj uvedené rozhodnutie (s. 8 až 11) uvádza, že „zatiaľ čo primárnym účelom výroku podľa § 228 TrŘ je uspokojenie poškodeného, má výrok podľa § 59 odst. 2 TrZ v prvej rade prispieť k prevýchovnému procesu v rámci podmieneného odsouzení tím, že pod pohrůzkou výkonu trestu odnětí svobody podněcuje odsouzeného ke snaze nahradit škodu, kterou způsobil trestným činem. Přitom není rozhodné, zda odsouzený škodu způsobil úmyslným nebo nedbalostním činem. Důsledkům nesprávného pochopení vzájemného vztahu výroků podle § 59 odst. 2 TrZ a podle § 228 TrŘ musí soud čelit řádným vysvětlením v odůvodnění rozsudku, že povinnost odsouzeného, vyslovená podle § 59 odst. 2 TrZ nebrání poškozenému, aby případně již i v průběhu zkušební doby uplatnil svá práva věřitele z titulu nesplnění dluhu z náhrady škody, a že tedy tímto výrokem se neodkládá vykonatelnost výroku o povinnosti k náhradě škody podle § 228 TrŘ“). Je potrebné uvedomiť si, že výrok rozsudku, ktorým bola v adhéznom konaní uložená povinnosť zaplatiť poškodenému z titulu náhrady škody určitú peňažnú čiastku, je vykonateľný v okamihu nadobudnutia právoplatnosti. Ustanovenie § 287 Trestného poriadku (ani iné ustanovenie) neukladá súdu, aby vo výroku o náhrade škody určil, v akej lehote (plynúcej od právoplatnosti) je obžalovaný povinný poškodenému plniť. Oprávnený si nesprávne zamieňa (hmotnoprávnu) skúšobnú dobu, ktorú súd stanovil pri podmiennečnom odsúdení a pre ktorej trvanie môže uložiť primerané obmedzenia a primerané povinnosti uvedené § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona smerujúce k tomu, aby podmiennečne odsúdený viedol riadny život, vrátane povinnosti nahradit trestným činom spôsobenú škodu (§ 50 ods. 2 a 51 Trestného zákona), s lehotou k splneniu povinnosti (paričnou lehotou) nahradit škodu, ktorú výrok, ktorý je výsledkom adhézneho konania (až na výnimku splnenia záväzku v splátkach, ktorých výšku a podmienky splatnosti určí) neobsahuje (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 30.10.2007, sp. zn. 20Cdo 2578/2006). Paričnú lehotu (lehotu na dobrovoľné plnenie) si rovnako nemožno zamieňať so splatnosťou, určenie paričnej lehoty pri deklaratórnom výroku nie je určením splatnosti pohľadávky (na náhradu škody), právoplatným priznaním náhrady škody poškodenému sa vymáhateľná pohľadávka stáva judikovanou.

19/ Je potrebné preto súhlasiť so závermi v napadnutom uznesení, že skúšobná doba pri podmiennečnom odklade výkonu trestu odňatia slobody, ktorú trestný súd určil, má vplyv len na spôsob výkonu trestu v trestnom konaní, motivuje odsúdeného, aby svoje povinnosti a uložené obmedzenia splnil a vyhol sa trestu odňatia slobody, nemá však vplyv na vykonateľnosť exekučného titulu v časti priznanej pohľadávky

na náhradu škody oprávneného v exekučnom konaní. Či bola skúšobná doba určená podľa § 50 ods. 2 alebo § 51 ods. 3 Trestného zákona je v tomto prípade irelevantné, jej rozlišovanie je podstatné len pri rozhodovaní o treste, teda či ide o odklad výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom alebo bez neho.

20/ Ďalšia námietka oprávneného smerovala k úvahám o spočívání premlčacej doby v dôsledku zániku oprávneného ako právnickej osoby, a to až do nariadenia dodatočnej likvidácie. V zmysle ustanovenia § 110 ods. 1 OZ platí, že právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu sa premlčuje za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. V posudzovanej veci začala premlčacia doba plynúť odo dňa nasledujúceho po vykonateľnosti exekučného titulu, ktorá vo vzťahu k povinnému 3/ nastala dňa 23.02.2009. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní (§ 100 až § 114) sú kogentnej povahy a prípady spočívania (prerušenia) premlčacej doby upravené v § 112-114 nemožno rozširovať o ďalšie zákonom neupravené dôvody. Podmienkou na spočívání premlčacej doby (prerušenie premlčacej doby) podľa § 112 OZ je uplatnenie práva na súde alebo inom príslušnom orgáne (a zároveň kumulatívne splnenie podmienky riadneho pokračovania v začatom konaní). Ustanovenia § 113 a 114 OZ sa týkajú fyzických osôb, ktoré nemajú zákonných zástupcov, resp. vzťahov medzi zástupcami a zastúpenými osobami a medzi manželmi. Občiansky zákonník neupravuje prerušenie plynutia premlčacej doby v prípade zániku právnickej osoby a následné ukončenie prerušenia premlčania pri nariadení dodatočnej likvidácie právnickej osoby (obchodnej spoločnosti). Pretože v posudzovanej veci nenastal ani jeden z vyššie uvedených zákonných dôvodov ako predpokladov prerušenia, resp. spočívania premlčacej doby, možno uzavrieť, že zánik oprávneného (výmazom z obchodného registra) a následné nariadenie jeho dodatočnej likvidácie, nemali za následok spočívání premlčacej doby medzi týmito dvomi udalosťami. vo vzťahu k pohľadávke, priznanej exekučným titulom, ktorá je predmetom tohto exekučného konania.

21/ O nariadení dodatočnej likvidácie majetku spoločnosti GALLAXY Slovakia s.r.o. bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Bratislava I, č. k. 32CbR/299/2015-66 zo dňa 24.09.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.10.2018. V čase nadobudnutia právoplatnosti nariadenia dodatočnej likvidácie ešte premlčacia doba na uplatnenie nároku priznaného exekučným titulom neuplynula. Oprávnený mal 4 mesiace na podanie návrhu na vykonanie exekúcie, bolo preto len na ňom, aby ju nenechal márne uplynúť, najmä ak jediným dôvodom nariadenia dodatočnej likvidácie podľa odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Bratislava I, č. k. 32CbR/299/2015-66 zo dňa 24.09.2018 bol práve majetok v podobe pohľadávky spoločnosti voči Petrovi Majdlenovi, Petrovi Drozdovi a Martinovi Macákovi vo výške 123 932,25 eur z titulu náhrady škody spôsobenej trestným činom sprenevery, na zaplatenie ktorej boli zaviazaní spoločne a nerozdielne trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok z 23.12.2008, sp. zn. 2T/149/2008. Oprávnený nekonal bez zbytočného odkladu (podaním návrhu na vykonanie exekúcie) vzhľadom na nepretržité plynutie premlčacej doby tak, aby nezmaril (úspešné) vykonanie exekúcie, ale návrh na vykonanie exekúcie podal (právo priznané exekučným titulom uplatnil) až po jej uplynutí, následkom čoho bolo, že povinný 3/ sa vznesenou námietkou úspešne dovolal premlčania nároku voči nemu. Pokiaľ oprávnený poukazoval na dôvodovú správu k novele Obchodného zákonníka, účinnej od 01.10.2020, kde je detailnejšie upravená dodatočná likvidácia, majú za to, že ak je uvedené, že zánikom spoločnosti automaticky nezaniká „spiace“ majetkové oprávnenie spoločnosti k majetkovým hodnotám, sudca v tomto kontexte okrem toho, že ide o právnu úpravu nevzťahujúcu sa na toto konanie, výraz „spiace“ majetkové oprávnenie spoločnosti k majetkovým hodnotám nepovažoval za ekvivalent inštitútu pretrhnutia (prerušenia) plynutia premlčacej lehoty (v zmysle ustanovení § 112-114 OZ).

22/ Otázkou nastolenou povinným 3/ o vplyve (následkoch) zániku oprávneného na plynutie premlčacej doby, resp. existenciu nároku ako takého, sa sudca pri rozhodovaní o sťažnosti nezaoberal z dvoch dôvodov. Po prvé preto, že povinný sťažnosť voči rozhodnutiu nepodal (v prípade zastavenia exekúcie voči nemu, t.j. ak rozhodnutie bolo vydané v jeho prospech, ani nemohol v zmysle ustanovenia § 240 CSP podať) a po druhé preto, že pri návrhu na zastavenie exekúcie podanom podľa ustanovenia § 61k ods. 2 CSP (s odkladným účinkom) sa spravuje koncentračnou zásadou, čo znamená, že povinný musí všetky dôvody a skutočnosti rozhodujúce pre zastavenie exekúcie uviesť v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie a v uvedenej lehote ich aj podložiť dôkazmi. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne s výnimkou skutočností, ktoré objektívne bez svojej viny nemohol uplatniť skôr. V posudzovanej veci povinný v návrhu na zastavenie exekúcie skutočnosť ohľadom zániku nároku priznaného exekučným titulom z dôvodu zániku oprávneného netvrdil, pričom mu podľa názoru sudcu

nebránila žiadna objektívna prekážka, pre ktorú by už v návrhu na zastavenie exekúcie tieto skutočnosti nemohol tvrdiť. Preto na jeho tvrdenia sudca pri rozhodovaní o sťažnosti neprihliadal.

23/ Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

24/ Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

25/ Podľa § 199e prvá veta Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

26/ Keďže oprávnený nebol v súvislosti s rozhodovaním súdu o návrhu na zastavenie exekúcie podaným povinným 3/ úspešný nevznikol mu voči nemu nárok na náhradu trov konania. Hoci tvrdil, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd nemal žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov priznať, sudca pri rozhodovaní o trovách taký dôvod nezistil. Za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno považovať neúspešné uplatnenie práva v exekučnom konaní z dôvodu vznesenej námietky premlčania. Trovy konania sú procesným nárokom, o ktorom rozhoduje súd, pričom ich (obvykle) prizná strane, ktorá bola v konaní úspešná. V tomto prípade bol povinný 3/ v konaní úspešný tým, že účinne vzniesol námietku premlčania. Následná existencia uplatneného práva oprávneného už len ako naturálnej obligácie (ktorú nemožno v konaní nútene vymáhať) nemá vplyv na procesný úspech povinného tak ako tvrdil oprávnený. Ani skutočnosť, že judikovaná pohľadávka je jediným novoobjaveným majetkom oprávneného a ten iný majetok nemá, čo v podstate predstavuje jeho nemajetnosť, nepredstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa. Preto sudca považoval rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka aj vo výroku II., ktorým rozhodoval o trovách, za správne.

27/ Na základe vyššie uvedených skutočností a právnych dôvodov, vyhodnotil sudca sťažnosť oprávneného ako nedôvodnú a preto ju zamietol podľa § 250 ods. 1 CSP.

28/ Keďže oprávnený nebol v súvislosti so sťažnosťou úspešný, nevznikol mu nárok na náhradu trov exekučného konania. Povinnému 3/, ktorý si uplatnil nárok na náhradu trov konania - právneho zastúpenia vo výške 254,32 Eur za vyjadrenie k sťažnosti ako úspešnému účastníkovi pri rozhodovaní súdu o sťažnosti oprávneného proti rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, naopak nárok na náhradu trov vznikol. Vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci, ktorou bola istina vo výške 23 932,25 eur, priznal sudca povinnému 3/ podľa § 199d ods. 2 v spojení s § 10 ods. 1, 2, § 13a ods. 2 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov odmenu vo výške 201,67 eur (ako 1 zo základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá predstavovala 403,34 eur), 10,26 eur ako režijný paušál za rok 2020 + 20% DPH (42,39 eur), t.j. trovy exekúcie za vyjadrenie k sťažnosti v celkovej výške 254,32 eur (tak ako si ich uplatnil povinný 3/ v podanom vyjadrení k sťažnosti).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).